

FESTIVAL DE CANNES
2025 OFFICIAL SELECTION
COMPETITION

ROMERÍA

EN FILM AV CARLA SIMÓN

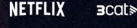
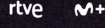
PRODUCCION ELASTICA I SAMPRODUCCION MED VENTALL CINEMA, DOS SOLES MEDIA, ROMERIA VIGO, A.I.E., MED LLÚCIA GARCIA, MITCH, TRISTÁN ULLOA, MIRYAM GALLEGO, SARA CASASNOVAS, ALBERTO GRACIA, MARINA TRONCOSO, JOSÉ ÁNGEL EGIDO, JANET NOVÁS, CELINE TYLL
FOTO HÉLÈNE LOUVART KLIPP SERGIO JIMÉNEZ, ANA PFAFF COMPOSITOR ERNEST PIPO CASTING MARIA RODRIGO, IRENE RODRÍGUEZ GONZÁLEZ MONICA BERNUY KOSTUM ANNA AGUILA PRODUCCIONSLEIDARE ELISA SIRVENT REDACCIONISTEN DANIELA FORN MAYOR SWINK PATY LÓPEZ LÓPEZ, FRISOR PAGO RODRIGUEZ H.
LLOJ EVA VALINO LLOJIMX ALEJANDRO CASTILLO I SAMPRODUCCION MED OLIMPIA PONT CHAFER, ANGELS MASCLANS PRODUCENT MARIA ZAMORA MANUS OCH REGI CARLA SIMÓN

EN PRODUCCION AV
elastica

I SAMPRODUCCION MED
VENTALL
CINEMA **dossoles**

OCH MED STÖD AV
eurimages

EN SPANSK-TYSK SAMPRODUCCION

ROMERÍA

EN FILM AV CARLA SIMÓN

Marina, 18 år, reser till Vigo på den spanska atlantkusten för att träffa den familj hon aldrig mött. Det beslut de måste ta är avgörande för hennes framtid.

Men hennes ankomst väcker minnen till liv om ett förflutet som familjen länge försökt glömma.

Vägled av sin döda mors dagböcker börjar Marina pussla ihop de ofta motsägelsefulla minnena av dem hon knappt minns.

REGISSÖRENS KOMMENTAR:

”Jag har turen att vara en del av en stor familj full av berättelser, vilket har blivit min främsta inspirationskälla. Familjerelationer fascinerar mig eftersom vi inte väljer dem.

Min far dog när jag var tre år och min mor när jag var sex, båda i aids.

Senaste gången jag träffade min fars familj var vid min mors begravning, därefter tappade vi kontakten. När jag skulle börja på universitetet behövde jag mina föräldrars dödsattester och tog därför kontakt med mina farföräldrar. Några timmar senare hörde en av mina farbröder av sig och bjöd in mig att hälsa på. Nyfikenheten och viljan att lära känna mitt ursprung övervann bitterheten över år av tystnad. Vid 18 års ålder reste jag för att träffa min fars familj och ta reda på mina föräldrars historia.

Mina föräldrar var unga under Spaniens demokratiska övergång på 1980-talet, en tid av frihet och experimenterande, då

unga människor bröt med de nedärvda värderingarna i ett djupt katolskt och konservativt samhälle. Denna efterlängtnade frihetsperiod, känd som ”La Movida”, förde dock också med sig en heroinkris som gjorde Spanien till det land i Europa med högst andel aidsrelaterade dödsfall. Dessa berättelser har ofta tystats ned.

Romería är en film om minne – de svårfångade familjeögonblick som vi kanske aldrig fullt ut kan förstå. Jag försökte åter skapa mina föräldrars historia genom minnena hos min familj och dem som kände dem, men misslyckades. Minnets fragmentariska natur spelar en roll, men det största hindret är stigmat kring aids, som grumlar dessa minnen. Berättelsen vill åter övra arvet efter en bortglömd generation som drabbades av de dubbla konsekvenserna av heroinberoende och framväxten av ett nytt virus – en del av Spaniens historiska minne som förtjänar att tas upp på nytt.

Frustrerad över omöjligheten att få fram mina föräldrars fullständiga historia ägnade jag mig åt att skapa det minne som saknades. Kan vi skapa vårt eget minne när det inte finns? Jag tror att vi kan – och måste – skapa en sundare relation till det förflutna och forma vår identitet. Som tur är har jag filmen.

CARLA SIMÓN

(född 1986), manusförfattare och filmregissör, växte upp i en liten katalansk by. Som del av en stor familj, en outtömlig källa till berättelser, bestämde hon sig för att göra film. Hon är utbildad i audiovisuell kommunikation i Barcelona och fick ett stipendium för att genomföra sin masterutbildning vid London Film School.

Sommaren 1993 (2017) är hennes självbiografiska debutfilm. Den vann priset för bästa debutfilm och Generation Kplus Grand Prix vid Berlinale, samt tre Goya-priser, däribland Bästa nya regissör. Filmen representerade Spanien vid Oscarsgalan 2018, nominerades till Discovery Award vid European Film Awards och gav Carla Simón Kering Emerging Women in Motion-priset i Cannes.

2022 släppte Simón kortfilmen *Letter to My Mother for My Son*, en Miu Miu-produktion som hade premiär i Giornate degli Autori vid den 79:e filmfestivalen i Venedig.

Hennes andra långfilm, *En persikolund i Katalonien* (2022), vann Guldbjörnen vid Berlinale. Den valdes ut till över 90 internationella filmfestivaler och såldes till fler än 35 territorier. Filmen representerade Spanien vid Oscarsgalan 2023, fick tre nomineringar vid European Film Awards och vann sex Gaudí-priser från den katalanska filmakademin. 2023 mottog Carla Simón Spaniens nationella filmpris. *Romería* är Simóns tredje långfilm och hade världspremiär i huvudtävlan vid filmfestivalen i Cannes.

INTERVJU MED CARLA SIMÓN

Alla dina filmer präglas av familjetemat. Varför har det en så central plats i ditt arbete?

Det har att göra med min personliga historia. När jag var mycket liten förlorade jag mina föräldrar, som dog i aids, och flyttade till min moster och morbror – en ny familj som också var en del av min egen. För många människor är familjen något som bara finns där, men för mig var dessa relationer något som behövde byggas. Jag tog aldrig familjebandet för givet, utan analyserade dem med ett avstånd som inte alla har. Dessutom är både min biologiska och min adoptivfamilj mycket stora: det finns många syskon, kusiner, farbröder, fastrar, morbröder, mostrar och mor- och farföräldrar. Jag har alltid varit

omgiven av familj och observerat dess dynamik. Där finns en djup kärlek, men också sår, trauman och saker som är svåra att hantera. I den blandningen finns mycket material för att berätta mänskliga historier.

I Romería använder huvudpersonen en videokamera för att filma sin familjemiljö, som om hon försökte förstå den bättre. Har filmen också varit ett sätt för dig att bearbeta det du inte alltid förstod i ditt liv?

Jag är övertygad om att min lust att berätta har mycket att göra med att jag växte upp i miljöer fulla av berättelser. Vid en viss punkt kände jag behovet av att gestalta dem för att förstå mig

själv bättre, men också för att lära känna människorna omkring mig djupare. Jag tror inte att jag hade upptäckt särskilt mycket om min egen familj utan filmen. Faktum är att *Romería* till slut blev en film om viljan att göra film, även om det inte var den ursprungliga idén. Det uppstod under manusarbetet: vid ett visst tillfälle insåg jag att huvudkaraktären borde bära en kamera. Det gjorde henne mycket mer aktiv. För mig var det helt naturligt, eftersom allt föddes ur en mycket personlig erfarenhet. Till slut fick kameran en mycket viktig roll, och jag tror att filmen också kan förstås som en berättelse om födelsen av en filmskapers blick.

Tycker du att filmen har hjälpt dig att släppa känslor av oförståelse, obehag eller till och med skam kopplade till din familjehistoria?

Ja, det tror jag. *Romería* är framför allt en film om minne och behovet av att förklara oss själva, att hitta en berättelse som ger mening åt vilka vi är. Men den föds också ur en viss frustration: vad händer när du inte har den berättelsen, när ingen omkring dig kan berätta på ett tillfredsställande sätt var du kommer ifrån och vem du är? I mitt fall har filmen varit verktyget som gjort det möjligt för mig att uppfinna den, att konstruera den själv. Bilderna jag har skapat bygger på det föreställda, men när de fångas på duken blir de verkliga. Det säger något om den frihet vi har att uppfinna när vi saknar en tydlig version av vår historia. Som filmen visar är minnet varken objektivt eller pålitligt, utan djupt subjektivt. Det vi har upplevt har redan hänt, men vi minns det olika varje gång, och varje person på sitt sätt. För mig har det varit befriande att acceptera att det finns saker jag aldrig kommer att veta. Även om mina föräldrar hade varit här och berättat sin version, hade den inte varit en absolut sanning. Filmerna har gett mig möjligheten att skapa min egen berättelse och att leva i fred med min historia.

I filmen finns en vilja att acceptera familjehistorien som den är – utan flykt: med både ljus och ett mycket smärtsamt mörker.

Ja, absolut. Det var något vi pratade mycket om i teamet. Vi var tydliga med att vi behövde förmedla smärtan, men utan att döma eller fördöma de karaktärer som inspirerats av mina föräldrar, och utan att romantisera dem för mycket. Vi behövde hitta rätt balans, och till slut kom den väldigt naturligt, eftersom det är så jag själv känner. Tonen var viktig att definiera, eftersom det är ett mycket känsligt territorium. Filmerna är också ett porträtt av en generation – de som var unga i Spanien på 1980-talet – som har lämnats utanför många familjers minnen, eftersom det fanns så mycket smärta där: heroin, överdoser, aids, för tidiga dödsfall. Allt detta är en del av vår historiska verklighet, men vi har ännu inte fullt ut accepterat den. För mig, som barn av allt detta, var det mycket viktigt att återerövra dessa berättelser och acceptera dem som en del av det som formar oss, att kunna tala om dem normalt och framför allt utan att döma. Jag tror att vi fortfarande har ett arbete kvar att göra som samhälle: att erkänna denna del av vår historia med den värdighet den förtjänar.

Hur förklarar du att det funnits ett sådant narrativt tomrum kring den generationen?

Å ena sidan är många av huvudpersonerna döda; de finns inte längre kvar för att berätta sin historia. Det finns ett enormt generationsglapp. Det var en generation som växte upp under diktaturens sista år och som, efter Francos död, bröt med allt som varit etablerat – med det man lärt sig hemma, i skolan, i kyrkan och i samhället. Det hade en mycket stark påverkan på de generationer som kom efter, och jag tror att det ibland inte ges tillräckligt erkännande.

” Jag tror att filmen också kan förstås som en berättelse om födelsen av en filmskapers blick.”

- CARLA SIMÓN

PRODUKTIONSUPPGIFTER

I ROLLERNA

**”Filmen är också ett
porträtt av en generation
– de som var unga i
Spanien på 1980-talet”**

A close-up photograph of a young man and woman smiling and embracing each other outdoors. The woman is wearing a white lace top and has long brown hair, while the man is wearing a blue shirt and has curly brown hair. They are both looking towards the camera.